

ΣΟΜΠΑ

Μέ ποιόνε απόψε νά μιλήσω Σόμπα
Γριά μου χιμπατζίνα σιδερένια ζεστή μου γιαγιά
Σόμπα μέ βίδες καί μέ πόρτα στήν κοιλιά σου Σόμπα
Πού ύψώνεις τά βραχιονά σου από μπουριά καί
Μπήγεις τή ζαρωμένη σου γροθιά στόν τοίχο, Σόμπα
Κι ἄν εἶναι ντενεκένια ἡ καρδιά σου καί στίς φλέβες σου
Τρέχει πετρέλαιο ξέρω πώς
Εἶσαι ἐνσάρκωση τοῦ Ἄγνι καί ἀπόγονος
Τῆς σπιτικῆς θεᾶς Ἐστίας καί ξέρω πώς
Εἶν' ἡ ψυχὴ σου ἀπό φωτιά· ἄ πόσο χαίρομαι
Σόμπα ν' ἀκούω ἐκεῖνο τό
Λαμπαδολαμπάδισμα τῆς ψυχῆς σου καί
Νά νοιώθω τήν
Μέ τά γαλάζια της ποδάρια ριζωμένη στό πετρέλαιο νά χορεύει
Τῆ φλόγινη γύμνια της
Ἄπλώνοντας τή ζέστη στή σάρκα μου
Στά ρούχα μου, στά βιβλία μου, σ' ὅλη
Τήν κάμαρά μου, ἀκόμα καί... ἄ Σόμπα
Πόσο μέ συντροφεύει ἡ ψυχὴ σου ἐδῶ μέσ τό κελί μου
Πόσο μοῦ δίνει δύναμη νά ὑφαίνω
Τό κάλυμα ἐτοῦτο τοῦ κενοῦ· καί βέβαια σύ
Θαρρῶ μέ νοιώθεις σ' ὅλα ἐτοῦτα Σόμπα
Τί κι ἄν δέν ἔχεις μάτια, μύτη ἢ αὐτιά
Ἐχεις καί σύ δά τόσες τρύπες, κάτι, ξέρεις
Κι ὄχι μονάχα ἀπό τοῦτα, μά κι ἀπ' τ' ἄλλα
Τά μακρινά κι ἔξω ἀπ' τό σπίτι ὅταν
Ἄπάνω στήν ταρατσα μοῦ καμώνεσαι
Πώς βγάζεις μέσ ἀπ' τό καπέλο σου καπνό καί τέτοια κόλπα
Τό νοιώθω, ἀκούς, μυρίζεις, βλέπεις, ξέρεις γιά
Τά τρυφερά ποδάρια τῆς βροχῆς, γιά τοῦς ἀγγέλους
Πού χορεύουν καί στροβιλίζουντ' ἀ-
λαφροπατώντας μέ
Νιφάδες χιονιοῦ, γιά τό αἶνιγμα
Τῆς ὀμίχλης
Στήν πόλη πού γίνετ' ἡ
Στοιχειωμένη χώρα τοῦ δράκοντα. Σόμπα
Γριά μου χιμπατζίνα σιδερένια ζεστή μου γιαγιά
Σόμπα μέ βίδες καί μέ πόρτα στήν κοιλιά σου Σόμπα
Πού ύψώνεις τό βραχίονά σου ἀπό μπουριά καί... Σόμπα
Ἄσε με τώρα νά γυρίσω τήν καρδιά σου στό μηδέν
Ἄσε ν' ἀκούω ξαπλωμένος στό σκοτάδι
Τῆς συστολῆς σου ἐκεῖνο τό
Σκουριασμένο μερμηγκιασμα, π' ὅλο χάνεται,
Ἐνῶ ὁ νοῦς μου βασιλεύει καί ὀλόκληρος
Βουλιάζω μέσ τόν ὕπνο κι ἐξαγνίζομαι.

